

Teskný básník Klement Bochořák (1910-1981), který se přes své "trpké zrání" rozhodl usilovat o básnický výraz plný smíření a vděčnosti, patří ke generaci Jarního almanachu básnického. Tento autor vnitřně souzněl s podněty z literatury (Čep, Halas, Zahradníček, Mácha, Erben) i dalších inspirativních oblastí (hudba, výtvarné umění, lidová slovesnost). Je zařazován mezi katolické spisovatele, označován za meditativního lyrika spirituálního založení. V souvislosti s podobou jeho tvorby se hovoří o františkánské pokoře, něze, soucitu, idylizaci, odrazech tradičního lidového katolictví, a v neposlední řadě o významu vkořeněnosti do konkrétní krajiny, v tomto případě krajiny Kunštátu na Českomoravské vysočině. Tato krajina tvoří horizont jeho básnického výrazu, je povýšena na topos domova, vytouženého místa, pozemského ráje. Bochořák inklinuje k archetypu poutníka, po čepovské linii je představitelem poezie dvojího domova, básníkem jitřního zraku. V práci se s přihlédnutím k biografickým detailům soustředím na představení celku jeho literárního díla, které zahrnuje nejen poezii, ale i krátké prózy, knihy určené dětem, ediční práci a okrajově i překlady. Stručně interpretuji tyto texty a shrnuji jejich odbornou recepci. Na základě toho pak zdůrazňuji některé rysy jeho tvorby a znovu promyslím slova, jimiž je tento autor obvykle charakterizován. Kým byl tedy Klement Bochořák jako člověk i autor, v čem spočívá vzácnost jeho umělecké tvorby? Uvažuji rovněž o tom, jakými způsoby četby je vhodné jeho texty uchopit.